

Любов Войтович відрпортувала, що на обід сьогодні – суп із макаронами, смажене м'ясо з перловою кашею під соусом, салат, хліб, компот, цукор.

До речі, на кожному столі солдатської їдальні стоїть набір приправ: гірчиця, сіль та перець. І зовсім не тому, що чекають чергову комісію. Тут так завжди, до речі, солоні огірки власного приготування – дуже смачні, зі свого досвіду можу сказати, що й на ринку такі не часто знайдеш.

Мені розповіли, що в додаткове меню на новорічні та різдвяні свята входять: вареники з картоплею, смажена свинина, сік, печиво, цукерки, кутя, борщ український зі сметаною, гречка та котлета смажена. А головна "військова таємниця" такого меню полягає в тому, що процес заготівлі та утримування овочів у сховищі разом із підсобним господарством не віддали у приватні руки. Лежить цей "тягар" на плечах завідувача продовольчого складу Володимира Сізова. Результат, як кажуть, свідчить сам за себе.

Після обіду ми завітали в патрульне приміщення, де несуть службу підлеглі в.о. командира взводу охорони, старшини Івана Сьомбака.

– Як бачите, у нас досить велика територія, де чимало техніки та матеріальних цінностей, – розповідає старшина Сьомбак. – В армії я вже 12-й рік і можу сказати, що до взводу охорони завжди існував особливий відбір, бо ця служба – не з легких. Адже в наряді наші солдати заступають через добу.

Важкувато, звичайно, але коли звикають, тоді все вноормується. До речі, після звільнення в запас наших колишніх солдатів охоче беруть на роботу різноманітні охоронні структури, бо вони мають вже готову спеціальність. Та хай вам розкаже про свою службу кращий вивідний нашої роти Андрій Душиль.

Андрій Душиль дослужує ос-

танні місяці. У квітні час повертатися додому, у село Русанівці, що на Хмельниччині. В армію він пішов із великим бажанням і поставив перед собою мету – потрапити саме у взвод охорони. І це не дивлячись на те, що на "гражданці" встиг отримати посвідчення тракториста-машиніста сільськогосподарського виробництва і цілком міг би сісти за вже звичні важелі керування трактором.

– Чому? Я з самого початку ставився до служби серйозно, маю непогану фізичну підготовку. У

наряді маю шестеро патрульних, я – сьомий, – розповідає Андрій Душиль.

– Взагалі мені подобається військова дисципліна. А майбутнім призовникам можу сказати, щоб не боялися служби в армії. Нема тут нічого страшного. Навпаки, за цей рік можна відкрити для себе багато цікавого.

Цієї ж думки дотримується і настоятель храму Архістратига Михаїла, ієрей Андрій Копчак. Крім служби в тутешньому храмі, отець Андрій ще й працює, та задля спілкування погодився відкласти справи і прибув до військової частини. Як сам він зізнався пізніше, це рішення було вірним.

– Наш храм відвідують всі військовослужбовці, незалежно від віросповідання. Напевно тому, що зараз дуже непрості часи, щоб можна було собі дозволити перебувати поза межами церкви. Найчастіше мені доводиться сповідати й причащати. Та солдати приходять і заради спілкування на різні теми. Щонеділі та кожного свята ми служимо Літургію.

чи пізно треба усвідомити, що служба у війську – не забава, а громадянський обов'язок.

Знаю, що найчастіше переживання у воєнків виникає через дівчат, які залишилися вдома. Свою негативну роль відіграють і сучасні засоби зв'язку. Адже в кожного солдата є мобільний телефон, і це не завжди добре (хоча це моя особиста думка). Часто такі дзвінки не лише відволікають від служби, а й психологічно вибивають солдата з колії. Тому, вже звертаючись до дівчат, закликаю: добре подумайте перед кожним своїм дзвінком, аби не завантажувати хлопця власним поганим настроєм чи ще якимись дрібницями.

Відповідаючи на запитання про різницю між службою у звичайній парафії та у військовій частині, отець Андрій сказав просто: "Звичайно, така відмінність існує. Тут я не такий завантажений, тому у вільний час ще й працюю фізично, а частину заробленого використовую на придбання атрибутики для храму".

У прямиому розумінні слова рідною домівкою стала ця військова

частина для капітана Володимира Пелеха. Щодня після служби він поспішає у нову квартиру до будинку, який із колишньої казарми переобладнали на житловий. Ще й року не минуло, як у сім'ї Володимира Пелеха народилася друга дитина. Вони з дружиною Світланою назвали хлопчика Панасом. Хтозна, може він колись теж одягне військову форму, як батько.

Олександр ГЕРШУНЕНКО
Фото автора

